

ה"ט 30490/11/14 - ע.ס. נגד ע.ס.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

ה"ט 30490-11-14 ע.ס. נ' ע.ס.

29 ינואר 2015

בפני כב' סגן הנשיא, השופט אסף זגורי
המבקש
נגד
המשיבה
ע.ס.
ע.ס.

פסק דין

1. בפני בקשת צו הגנה שהגיש המבקש כנגד המשיבה בטענה, כי לאחר גירושיהם ובהסכמתו, היא שבה להתגורר בדירה שמהווה רכושו הפרטי וזאת יחד עמו ועם בנותיהם (הבגירות) ולאחרונה, החלה היא לאיים עליו כי "תתפור לו תיקים פליליים".

2. המבקש טוען, כי בשעה שבמקור הסכים למגוריה של המשיבה בדירתו שהיא רכושו, הרי כעת הוא מסרב לכך בכל תוקף מהחשש שמא המשיבה תממש איומיה, תעליל עליו עלילות סרק והוא ימצא עצמו מאחורי סורג ובריח בשל העובדה שיש לו עבר פלילי מוכח בגין אלימת שנהג כלפיה בעבר.

3. המשיבה הכחישה המיוחס לה ואף הכחישה עובדת המגורים תחת קורת גג אחת. לדבריה, היא אכן מתגוררת בדירה שבה גרו הצדדים בעת הנישואין ובמסגרת פסיקת בית הדין השרעי היא חוייבה לצאת מהבית, ברם באותה פסיקה חוייב המבקש לשלם לה המוהר הדחוי בסך ₪ 150,000 וכל עוד הוא לא שילם סכום זה, אין היא יכולה להשלים בניית בית אחר שהחלה בבנייתו. המשיבה הוסיפה, כי המבקש מסוכסך עם אמו ואחיו ובבשל כך נגרמה לו מצוקת דיור אותה הוא מבקש לפתור בדרך לא דרך - בקשת צו הגנה.

4. במהלך הדיון שנערך היום שב כל צד על טענותיו: המבקש טען, כי איומיה של אשתו נועדו להביא להוצאתו מהבית לאחר שהיא הכירה גבר אחר. המבקש פירט סיטואציות בגדרן איום על ידי המבקשת. כך למשל לפני שלושה ימים, עישן במרפסת וכשהמשיבה חזרה לביתה שאלה לפשר מעשיו בבית והחלה לצעוק ולאיים תוך שהיא מחזיקה בפטיש כי תשבור נרגילה שהייתה במקום ותתקשר למשטרה ותעליל עליו שנהג כלפיה באלימות. לאור זאת, נמלא המבקש מהדירה ומאז חי בפחד שמא תכניס אותו לכלא.

ב"כ המשיבה טען, כי המבקש מנסה לעשות שימוש בהליך זה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה לשם השגת הישג אחר שהוא סילוק יד המשיבה. לדבריו, מרשתו לא קיללה או איימה עליו, אלא פשוט

אמרה לו שהוא לא מגיע יותר לבית. לדבריו, המבקש הוא זה שמתפרץ בכוח ובאלימות לבית הצדדים ולא נותן לה לחיות שם. ב"כ המשיבה סירב להגיע להסכמות באשר לאופן ביצוע ההסכמות בבית הדין השרעי בשל המסגרת הדיונית בה נידון הסכסוך. המשיבה עצמה הכחישה הטענות, הציגה תמונות המעידות על חבלות שנגרמו לה לפני כעשור בהליך הפלילי הקודם בגינו נאסר המבקש וטענה, כי המבקש אינו גר בדירה מזה שלוש שנים לפחות.

5. בשל המחלוקת העובדתית המהותית בין הצדדים בשאלת מגורי המבקש בדירה וגרסאותיהם העובדתיות הקוטביות של הצדדים ראה בית המשפט לנכון להורות ליח"ס ליצור קשר טלפוני עם בנותיהם הבגירות של הצדדים (נ. ס. ול.ס.). המתגוררות בדירה ויכולות לומר "מכלי ראשון" עם מי האמת.

6. מדיווח יחידת הסיוע עולה כי שתי הבנות מדווחות על כך שהאב שוהה בדירה בשנים האחרונות חרף ניסיונות המשיבה להכחיש עובדה זו. לדבריהן, היה זה רצון של הבנות ודרבונן את אמן שתקבל את האב למגורים בבית לאור העובדה שהסתכסך עם אמו ונותר ללא קורת גג. שתי הבנות מדווחות על מריבות וחילוקי דעות לא מבוטלים בין הצדדים ועל כך שאין זה מקובל תרבותית ומוסרית שיגורו יחד תחת אותה קורת גג (הצדדים מוסלמים).

7. לאור דיווח זה, קובע בית המשפט, כי המשיבה לא אמרה אמת לבית המשפט בשאלה קרדינלית הנוגעת לסכסוך שלפניי והיא שאלת מקום מגורי האב. בית המשפט מאמץ הודעת יח"ס לעניין הדיווחים שהתקבלו מהבנות של הצדדים וקובע, כי המבקש אכן מתגורר, לפחות בשנה וחצי האחרונות, בדירת הצדדים *** - דירה שבבעלותו ואין למשיבה זכויות בה בשים לב לקביעות בית הדין השרעי בתיק הגירושין.

8. קביעה זו אין משמעותה, כי דין הבקשה להתקבל בחיוב ודין האם לצאת מהדירה המשותפת. לא יינתן סעד קנייני או אופרטיבי של פסיקת בית דין שרעי בתיק הגירושין בהליך לפי החוק למניעת אלימות במשפחה. אך עם זאת, יש להגן על זכות האב למגורים בביתו שלו ללא שיחשש מפני תלונות עתידיות במשטרה.

9. בית המשפט מתרשם מהמשיבה, כי היא מודעת היטב לזכויותיה. היא הגישה בעבר תלונות במשטרה והיא יודעת היטב מתי לפנות לבית המשפט להגן על עצמה. חזקה עליה כי אילו חששה מפני האב הייתה פונה בבקשת צו הגנה זה מכבר ולא ממתינה להתגונן בפני בקשת גרושה.

10. בשעה שהמשיבה עצמה מודה, כי "הזהירה" את המבקש לבל ייכנס לבית המגורים שאם כן תפנה למשטרה, וכאשר אני קובע, כי המבקש גר עם המשיבה תחת אותה קורת גג דין הבקשה להתקבל ולו באופן חלקי. כידוע, גם בהליך לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, קיים מדרג של סעדים בהם ניתן

לנקוט. הרחקת המשיבה מהבית היא הסעד הקיצוני ביותר. ראשית תינתן לה הזדמנות להוכיח שיפור דרכיה ולהימנע מכל מגע וקשר עם בעלה לשעבר הוא המבקש. כמובן, שלרשות המשיבה נתונה האפשרות לעזוב את הדירה ולהתגורר בכל דירה אחרת והרי אין לה כלל זכויות בדירה הנוכחית וסוגיית פינוייה מהדירה בהחלטת בית הדין השרעי כלל לא הוכפפה לתשלום פיצוי בגין המוהר הדחוי.

11. אשר על כן, אני נעתר לבקשה באופן חלקי ומורה כדלהלן:

11.1. אני אוסר על המשיבה ליצור כל קשר עם המבקש, להטריד אותו, לאיים עליו, להעליל עליו עלילות שווא, להגביל כניסתו לבית המגורים ב***.

11.2. תוקף האיסור למשך 3 חודשים מהיום.

11.3. במידה ויזכח בפניי כי המשיבה הפרה האיסור האמור לעיל, יורה בית המשפט על הרחקתה.

12. אין צו להוצאות.

ניתן היום, א' כסלו תשע"ה, 23 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

ה"ט 48102-01-15 ע.ס. נ' ע.ס.(בקשת המבקש בגין הפרת צו הגנה)
ה"ט 51742-01-15 ע.ס. נ' ע.ס. (בקשת המשיבה לצו הגנה)
29 ינואר 2015

בפני כב' סגן נשיא, השופט אסף זגורי
המבקש/המשיב
נגד
המשיבה/המבקשת
ע.ס.
ע.ס.

פסק דין מאוחד

1. הצדדים הינם בני זוג גרושים אשר מתגוררים ו/או התגוררו לסירוגין תחת קורת גג אחת בדירה שהיא רכוש הפרטי של המבקש ו/או של אמו.
2. המבקש כבר הגיש בעבר במסגרת ה"ט 30490-11-14 בקשה למתן צו הגנה כנגד המשיבה באותה בקשה טען כי הוא חושש שמא המשיבה תממש איומיה ומזימותיה וכי "תתפור" לו תיקים פלייליים. חששו זו של המבקש נבע בין השאר בשל העובדה שהוא כבר ריצה עונש מאסר בעבר בגין אלימות פיזית שנקט כלפי המשיבה וכיוון שבנסיבות שכאלה, כאשר מוגשות תלונות נוספות בגין אלימות, קיימת נטייה לעצור לצרכי חקירה ולפעמים אף עד לתום ההליכים ככל שמוגש כתב אישום.
3. במסגרת התיק הקשור, לאחר שנשמעו בגדרו עדויות הצדדים ואף נעשה ניסיון לאמת חלק מהטענות העובדתיות מול בנותיהם הבגירות של הצדדים המתגוררות בדירה וזאת באמצעות יח"ס, קבע בית המשפט כי המשיבה לא אמרה אמת בשאלה קרדינלית, שנוגעת לסכסוך והיא שאלת מקום מגורי האב (המשיבה טענה באותו הליך כי הצדדים אינם גרים תחת קורת גג אחת). עוד קבעתי במסגרת פסק דין, (שהפך בינתיים לחלוט), כי על יסוד הראיות שהובאו בפני המבקש גר בדירה לפחות בשנה וחצי האחרונות.
4. הדירה בה מדובר היא דירה שבבעלות המבקש ו/או בבעלות אמו ואין למשיבה זכויות כלשהן בה. גם עניין זה נקבע אגב פסק הדין בתיק הקשור וכן לא הוכחש על ידי המשיבה הגם שהיא טענה שסילוק ידה מאותה דירה הוכפף לקבלת פיצוי בגין המוהר הדחוי שנפסק לה בבית הדין השרעי. כאן המקום לציין, כי גם טענה זו לא בוססה בראיות כלשהן ובמסגרת פסק הדין בתיק הקשור, קבעתי שסוגיית פינוייה של המשיבה מהדירה, לא הוכפפה לתשלום הפיצוי בגין המוהר הדחוי ובמהלך הדיון הנוכחי אף הוצגו בפני בית המשפט פרוטוקולים מתיק אחר שהתנהל בין אמו של המבקש לבין שני הצדדים במסגרת תביעת סילוק יד כאשר נטען שהתביעה נמחקה בסופו של דבר בהסכמה, לאור הסכמות בדבר תשלום המוהר הדחוי בבית הדין השרעי.
5. הקדמתי בתיאור הרקע האמור לעיל, הואיל ובסעיף 8 לפסק הדין ב"תיק הקשור" כבר קבעתי שיש להגן על זכותו של המבקש למגורים בביתו שלו ללא שיחשוש מפני תלונות עתידיות במשטרה כן התרשמתי כבר במסגרת "התיק הקשור", כי המשיבה מודעת היטב לזכויותיה, הגישה בעבר תלונות במשטרה ויודעת היטב מתי לפנות לבית המשפט להגן על עצמה ועל כן חזקה עליה כאילו חששה מפני המבקש, הייתה מגישה זה מכבר בקשה לצו הגנה ולא הייתה ממתינה עד שיגיש בקשה דומה. בסופו של יום נתקבלה בקשת המבקש בתיק הקשור, אך יחד עם זאת ובשעה שקבעתי שיש לנהוג במידתיות תוך מתן אפשרות למשיבה להוכיח שיפור דרכיה והתנהלותה ויכולתה להימנע מכל מגע וקשר מהמבקש הרי שהיא לא הורחקה מהדירה ונאסר עליה למשך 3 חודשים מיום 23/11/14 ליצור כל קשר עם המבקש, להטריד אותו, לאיים עליו, להעליל עליו עלילות שווא או להגביל כניסתו לבית ועוד נקבע בסעיף 11.3

לפסק הדין ב"תיק הקשור", כי במידה ויוכח בפניי שהפרה את האיסור האמור לעיל, הרי שאז אורה על הרחקתה.

6. ככל הנראה שני הצדדים מלאו אחר פסק הדין בתיק הקשור למשך כחודש ימים ואז התרחש האירוע ביום 26/12/14 שבגינה הגישה המשיבה בקשה לצו הגנה כנגד המבקש וכן הגישה תלונה במשטרה שבעטייה הוא נעצר למשך יממה ולאחר מכן הורחק למספר ימים נוספים (ראה תיק מ"י 56473-12-14). זה המקום לציין כי מעיון בתיק המעצר עולה, כי המשיבה אף נחקרה תחת אזהרה במשטרה בחשד שירקה על המבקש, תקפה אותו ואף השפילה אותו (עמוד 2 שורות 1 עד 8 לפרוטוקול מיום 27/12/14 בתיק המעצר). מאז אותו אירוע ועד היום, חלף כחודש ימים ולא ראיתי, כי הוגש כתב אישום כנגד מי מהמעורבים על ידי המשטרה.

7. הבקשה של המבקש בתיק הנוכחי היא להרחיק את המשיבה מביתו וזאת לאור מעשי האלימות שנקטה נגדו מחד גיסא, וכן לאור העובדה שהגישה נגדו תלונת שווה במשטרה והפרה את הוראות פסק הדין בתיק הקשור מאידך גיסא.

8. במסגרת דיון במעמד צד אחד מיום 22/1/15 בבקשה שהגיש המבקש בה"ט 48102-01-15 אשר נדונה בפני כב' השופטת גורביץ' לא ניתן צו הגנה במעמד צד אחד בטרם נשמע קולה של המשיבה. במסגרת דיון במעמד צד אחד מיום 25/1/15 בבקשה שהגישה המשיבה בה"ט 51742-01-15 ראיתי ליתן צו הגנה במעמד צד אחד על יסוד דברי המשיבה, וזאת בעיקר לאור טענתה, כי באירוע שהתרחש טענה המשיבה כי המבקש קם וזרק אותה על שולחן זכוכית, השולחן נשבר והיא נפגעה (עמוד 2 שורות 18 ו-19 לפרוטוקול הדיון במעמד צד אחד).

9. שתי התובעות נקבעו לדיון במעמד הצדדים בפניי אליו הוזמן גיסה של המשיבה, אשר היא בעצמה טענה שהיה נוכח באירוע ויוכל להעיד על מה שאירע.

10. במהלך הדיון היום אכן העיד בפניי גיסה של המשיבה, ומעדותו עולה באופן חד משמעי, כי אין אמת בטענותיה של המשיבה; עד זה היה ממש בתווך בין שני הצדדים, תוך כדי הוויכוח הקולני כאשר כל אחד מהם משמיע דברים קשים כלפי משנהו והוא נשאל מס' פעמים על ידי בית המשפט האם המבקש דחף את המשיבה והוא מסר כי אינו זוכר, וכי הכל קרה מהר, אך בשום מקום בעדותו לא אמר כי המבקש דחף את המשיבה אלא חזר ואמר, כי המשיבה נפלה ולא הוציא מכלל אפשרות, כי יכול להיות שהמשיבה נבהלה ואיבדה שיווי משקל, והוא אף לא אמר, כי המבקש הושיט או שלח ידיים כלפי המשיבה. העד הוסיף עוד במסגרת חקירתו הנגדית, כי באירוע נשפך תה אך התה לא הגיע עד למבקש. העובדה שנשפך תה על הרצפה יכולה בהחלט להתיישב עם הטענה של המבקש, כי המשיבה ככל הנראה החליקה ו/או איבדה שיווי משקל וכתוצאה מכך נפלה אחורנית היכן שהיה שולחן הזכוכית. בהקשר זה אינני מקבל עדות המשיבה, כי לא נשפך תה כלל במסגרת האירוע, דבר שעומד בסתירה, הן לדברי המבקש והן לדברי העד מטעמה שלה. אפשרות זו מסתברת על פי הראיות שבפניי הרבה יותר

מאשר הטענה של המשיבה, כי נדחפה באלימות על ידי המבקש. בהקשר זה לא נעלמה ממני העובדה, כי יכולה הייתה המשיבה להביא את אחותה, למרות שלדברי המבקש הייתה נוכחת באירוע והייתה יכולה להעיד על העובדות. אם אכן אחותה של המשיבה לא הייתה נוכחת, הרי שיכולה הייתה לבוא ולהעיד על כך בבית המשפט. כידוע מקום שקיימת עדות שבעל דין יכול להביא בפני בית המשפט והוא נמנע מלעשות כן, הדבר מחזק את הראיות כנגדו.

11. יש לציין עוד כי העד אישר, כי המשיבה ירקה לעברו של המבקש. טענה זו אושרה גם על ידי המשיבה בעדותה היום אלא שלטענתה לא ירקה רוק לעברו של המבקש אלא רק אמרה "טפו עליך".

12. בשולי הדברים יש לציין, כי בתצהירה של המשיבה הועלו טענות עובדתיות שאינן מתיישבות עם עדותה בבית המשפט כגון הטענה, כי אין למבקש כל זכות בדירה, כי תקף את המשיבה, כי הוא מאיים מדי יום, מקלל ומנסה לחזור לדירה וכי הצדדים חרף גירושיהם, חיו תחת קורת גג אחת עד לפני חודש ימים (ראה סעיפים 3, 4, 7 ו-11 לתצהירה של המשיבה).

13. מכל האמור לעיל, מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית הרבה מעבר למאזן הסתברויות, כי בקשתו של המבקש מוצדקת ואילו בקשתה של המשיבה היא בקשת סרק שלא היה כל מקום להגישה.

14. התנהלות המשיבה מלמדת על כך שהיא נוהגת בפרובוקטיביות ובאלימות, לפחות מילולית כלפי המבקש, "לוחצת על הכפתורים הנכונים", על מנת להתסיס את האווירה בבית ולגרום למריבה ו/או תגרה ולאחר מכן להגיש תלונה במשטרה בגין תקיפתה - תלונה שהיא יודעת שתביא למעצרו של המבקש בסבירות גבוהה. בדיוק מכך חשש המבקש ועל כן הגיש הבקשה בתיק הקשור במקור.

בית המשפט נתן למשיבה הזדמנות להראות, כי היא יכולה שלא ליצור כל קשר עם המבקש, לא להטריד אותו, לא לאיים עליו, לא להעליל עליו עלילות שווא או להגביל את כניסתו לבית והאירוע האחרון בצירוף הגשת התלונה במשטרה והבקשה מטעם המשיבה מלמדים היטב כי לא ניתן ליתן בה אמון ועל כן עת שהוזהר, כי יעשה בסעיף 11.3 לפסק הדין בה"ט 30490-11-14 מיום 23/11/14, יש לממש כעת.

15. **כפועל יוצא, אני נעתר לבקשתו של המבקש, קובע כי הגישה כנגדו תלונת סרק במשטרה, כי הפרה את הוראות פסק הדין בהט 30490-11-14 ועל כן מורה על הרחקתה מהדירה בה גר המבקש ב*** למשך 30 יום מהיום ואוסר עליה להיות בקרבת המבקש ו/או להטריד אותו הטרדה מאיימת כלשהי למשך 6 חודשים מהיום.**

16. **בשעה שמצאתי כי נעשה שימוש לרעה על ידי המשיבה בהליך לפי הוראות החוק למניעת אלימות במשפחה תשנ"א - 1991 אני עושה שימוש בסמכותי לפי סעיף 11 לאותו חוק ומחייב את המשיבה לשלם למבקש הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪ וכן מחייב אותה לשלם לאוצר המדינה הוצאות בסך 1,000 ₪ נוספים.**

17. המזכירות תסגור את שני התיקים.

ניתן והודע היום ט' שבט תשע"ה, 29/01/2015 במעמד הנוכחים.